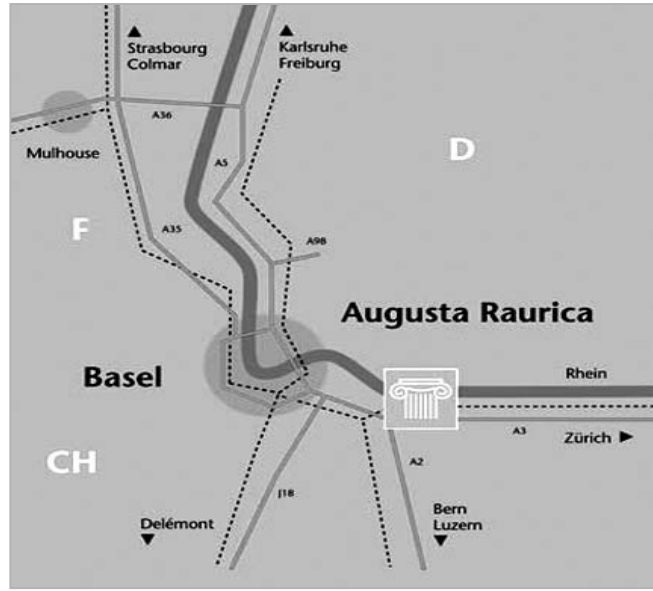

Gezelim Görelim Taniyalım

Agusta Raurica: Ren nehri kıyısında ilk kurulan roma koloni kentidir.

Agusta Raurica Açık hava müzesinde turlayıp, piknik yapıp ,ayrıca kapalı küçük müze kısmında, roma fırın ve hamamını ,çömlekçileri, bölgedeki kazıdan çıkan altın ve gümüş eşyaları ve roma paralarını görebilirsiniz.

Agusta Raurica , herşeyden önce antik bir şehirdir. Yani kuruluşu milattan önceye dayanıyor.Şehir ilk olarak bir Gal kavmi bölgesinde, isadan önce 44 yılında **Lucius Muratius Plancus** tarafından , bir roma kolonisi olarak **Colonia Augusta Rauracorum** olarak kuruldu. Ren nehri kıyısında ilk olarak kurulan roma kolonisi kentidir. Plancus'un kolonisi , Augst'ta değil , Basel' de aktüeldi. Julius

Sezar'ın ölümünü izleyen yıllarda şehir , iç savaşla, çıkan isyan ve karışıklıklar dolayısıyla tahribata uğradı.Milattan önce 15. Yılda merkezi alplere yerleşen Augustus'un döneminde şehir tamamen sömürgeleşti. Augusta Raurica'nın bilimsel yöntemlerle tam kuruluş tarihi, milattan önce 6. Yıl olarak belirlenmiştir. Şehir Augustus'un diğer Ren bölgesindeki kentlerini sömürgeleştirme planında bir atlama taşı vazifesi gördü ve önemli roller üstlendi. Müze kısmında arkeologların bulduğu esler sergilenmektedir. Herkül heykelini, altın ve gümüş avadanlıkları, roma hamamı ve fırını , dönemin paralarını burada görmeniz olanaklıdır. Ayrıca müze alanında ve açık hava bölgesinde yerleştirilen panolarda o dönemin roma tarihine haritalar ve resimli panolar eşliğinde tanıklık edip , bilgi sahibi olabiliyorsunuz. Yine amfi tiyatro da dönem dönem gerçekleşen , çocuklar için yapılan etkinlikleri ve müzikal etkinlikleri de , eğer tur zamanınızı uygun ayarlarsanız izlemeniz mümkündür. (arkadaş / Basel)

Arzu GÜNGÖR ile röportaj:

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Arzu Güngör. 7 senedir İsviçre'de yaşıyorum. Fribourg Üniversitesi Felsefe Fakültesi, Eğitim ve Sosyal Politika Bölümlerinde eğitim görmektedirim.

Göçmen bir kişi olarak İsviçre'de eğitim hayatınıza devam ediyorsunuz şu ana kadar karşılaştığınız sorunlardan bahsedebilir misiniz?

Yaşadığım en büyük sorun okula başlamak isterken ne yazık ki, İsviçre'deki hiçbir resmi kurumdan destek alamamaktı. Üniversiteye başvuruda bulununca, ne yazık ki; Türkiye'den getirdiğimiz diplomalar tanınmadı, hatta Türkiye'de milyonlarca insan arasından elenerek kazanmış olduğumuz ve okuduğumuz Üniversite Bölümlerinin burada tanınmaması en büyük zorluklardan bazıları. Üniversiteye kayıt esnasında önümüze çıkan bir yığın bürokratik engelleri aştıktan sonra, bir de, buradaki Matura'ya denk gelecek bir ön kurs ve ona bağlı olarak yapılması gereken 5 derse dahil sınavlar bu zorlukların başka bir boyutunu teşkil ediyor.

Üniversitede okumanın koşullarından en önde geleni ise, tabii ki dil öğrenmek. Ben mesela Almanca olarak eğitim görmek istediğim için, bana ve benim gibi olan arkadaşlara, Goethe Enstitüsünün Zentral Oberstufe sınavını (C2) şart koştu. Bunu yaptıktan sonra ki; bu ciddi bir düzey, üniversitede bunun da çok yetersiz kaldığını gördüm.

Sizi en çok hangi şartlar zorluyor?

Bir göçmen olarak en çok zorlandığım nokta, okulumu finanse etme boyutu. Bir yabancı olarak okula başlamak istediğinizde eğer finansiyel olarak yardımcı olacak kimseniz yok ise, devletten burs almak zorundaysınız, orada ciddi sorunlar yaşıyor. Çünkü burs alma noktasında bazı engeller var. Öncelikle 35 yaşın altında olanlar burs alma hakkına sahipler. Burs alma imkanı kantondan kantona farklı. Benim bildiğim bir çok arkadaş burs alabilmek için çok mücadele ettiler. Bazı arkadaşların bu hakkı hiç olmadığı için eğitimlerine ara vermek zorunda kaldılar.

Bir göçmen olarak İsviçre eğitim sistemini nasıl buluyorsunuz?

Ben Eğitim Bilimleri öğrencisi olarak tabii ki, bu konular hakkında derslerden aldığım bazı bilgiler var,onları paylaşmak isterim. Öncelikle İsviçre'de eğitim sistemi bir çok Avrupa ülkesine nazaran çok kötü. İnsanların yaşadığımız kapitalist sisteme göre ,yetiştirilmeleri gerekiyor ve bunun en çok yaşandığı yerlerden bir tanesi İsviçre. Bir insanın ne olacağına, düşünün ki, ilkokulda karar veriliyor ve bu karar öğretmenler tarafından alınıyor. Yani

öğrencinin notları ve not ortalaması belirleyici. Bunu bir örnekle anlatmak isterim.

Düşünelim ki bir çocuk göçmen bir ailenin mensubu. Evde anadilden başka bir dil konuşulmuyor. Ve ailenin kaldığı Kanton, şehir, kasabada herhangi bir çocuk kreşi yok ve çocuk anadilinin dışındaki eğitim dili ile Almanca, Fransızca vs. ilk kez birinci sınıfta karşılaşılıyor ve anlamıyor ne denildiğini. Bu eksiklikle başlayan okul tabii ki öğrencinin okul başarısını, motivasyonunu kırıyor ve derslerde başarısızlığa yol açıyor. Ders notlarının ortalamasına göre Sekundar 1 ya da 2, veyahut Realschule'ye gideceğine karar veriliyor. Ailesinin bu karara müdahil olabilmesi için öğretmen ile anlaşabilmesi gerekiyor ama bir tercümanla bu işler yapılmıca, ve öğretmenin yabancılara karşı bakış açısı için içine girince ortaya hoş bir tablo çıkmıyor.Ayrıca bizim göçmen ailelerin perspektifleri çok dar, "ya aman, çocuk git-sin, bir meslek öğrensin" deniliyor. Ama kimse çocuğun aslında ne olabileceğine, yani yeteneklerine, entellüktel potansiyeline falan dikkat etmiyor.

Şimdi bunları düşününce İsviçre Eğitim sistemi hakkında ne söylenebilir. Eğitim sistemi sadece göçmenler için değil, aynı zamanda kendi vatandaşı için de uygun değil. Düşünelim ki, babası inşaat işçisi olan bir İsviçreli öğrencinin evinde konuşulan konular, ailesinin boş zamanlarında çocukları ile geçirdiği zaman ve çocuklarının okul dışındaki kültürel gelişimleri için harcadıkları para, ki; buna herhangi bir müzik enstrümanı çalabilme, başka bir yabancı dil öğrenimi için tesvik ve olanak diyebiliriz, ne yazık ki, çok değil. Ama anne ve babası üniversite mezunu olan bir çocuk, ta çocukken dünya klasiklerine ait romanları okur, akşam yemeklerinde ailesi ile bilim, sanat üzerine konuşur. Tabii ki bu çocuğun okulun yanısıra ailesinden aldıkları eğitimi için yan tetikleyiciler olarak düşünüldüğünde, şöyle bir sonuca gidiliyor. Ailesi üniversite eğitimi olan çocuğun, üniversiteye gitme olasılığı çok yüksekken, ailesi işçi olan bir çocuğun üniversiteye gitme olasılığı düşüyor. Buna Selektion (ayıklama, seçme kuramı) deniliyor. Bu örneklerden hangi sonuca ulaşabileceğine bence okuyucu karar versin.

Son olarak okuyucularımıza nasıl bir mesaj iletmek istersiniz?

Her ne olursa olsun, çocuklarınıza eğitimleri için uygun koşulları yaratın. Eğer kendiniz buna yetemiyorsanız, lütfen etrafınızdaki, bu konuların uzmanı olan insanlardan yardım isteyin.

Murat Özen'le röportaj:

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz ?

Adım Murat Özen. 38 yaşındayım. 2007 yılının son günlerinde İsviçre'ye geldim ve siyasi

iltica talebinde bulundum. Fribourg Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kaydettim.

Ancak şu anda üniversiteye başlamam için şart koşulan Hazırlık Kurs'na (Vorbereitungskurs auf das Hochschulstudium) devam ediyorum.

Göçmen bir kişi olarak eğitim hayatınıza devam ediyorsunuz, şu ana kadar karşılaştığınız sorunlardan bahsedebilir misiniz?

Yabancı bir dilde eğitim görmenin elbette büyük zorlukları var. Hele ki bu dille yeni tanıştıysanız... Şu anda Matematik, Tarih, Coğrafya, İngilizce ve tabii ki Almanca derslerini görüyorum. Bir derste onlarca defa sözlüğü açmak zorunda kaldığım oldu. Neyse ki bu günleri geride bıraktım. Bardağın boş tarafını görmektense dolu tarafını görmekten yanayım. 38 yaşındayım ve yaş dezavantajına rağmen bu ülkede eğitim görme hakkına sahibim. Geçtiğimiz ay öğrenci bursu için yaptığım başvuruya da olumlu yanıt verildi. Yani mevcut şartlar bu ülkede eğitim

görmek isteyenler için hiç de fena sayılmaz. Ama şu var ki bu şartlar toplum psikolojisinde ve politikada gittikçe güç kazanan yabancı düşmanlığına paralel olarak gittikçe göçmen öğrencilerin aleyhine değiştiriliyor. Göçmen öğrencilerin üniversite ve yüksekokullara kabulü gittikçe zorlaştırılıyor. Üniversite harçlarının yabancı öğrenciler için daha yüksek bir rakama çekilmesi gündeme getiriliyor. Bunlar sıkıntı verici gelişmeler. Oysa ki göçmenlerin eğitim konusu entegrasyonun önemli bir ayağı ve engellenmek yerine teşvik edilmeli. Umarım yakın gelecekte sağduyulu yaklaşımlar ağırlık kazanır.

Sizi en çok hangi şartlar zorluyor?

Okul değil, asıl olarak yaşam zorluyor beni. Bir hastalık gibi biraz da alttan alta sinsiçe gelişen bir ayrımcılık sözkonusu. Bütün göçmenlerin bu sorun üzerine kafa yorması gerektiğini düşünüyorum.

Bir göçmen olarak İsviçre eğitim sistemini nasıl buluyorsunuz?

Ancak gittiğim kurs konusundaki düşüncemi söyleyebilirim. Çok iyi, Çok memnunuz. Sıkı bir eğitim veriliyor, zorlanıyoruz, ama böylesi daha iyi. Ne yazık ki bu kurs , 2011'den sonra kapatılacak. Çünkü kanton kursa verdiği ekonomik desteği geri çekeceğini açıkladı.

Son olarak okuyucularımıza nasıl bir mesaj iletmek istersiniz?

Eğer yaşadığınız ülkenin yaşamını sevmiyorsanız orada yaşamak sana bir azap gibi gelir. Bizler bu ülkeye gelmek zorunda olduğumuz için geldik ve burada yaşamak zorundayız. Her gün azap çekerek yaşamak istemiyorsak entegre olmak durumundayız. Entegrasyon İsviçre'nin sorunu olmaktan çok başta bizim sorunumuz ve bu yöndeki en büyük adımlardan birinin eğitim olduğunu düşünüyorum. Anne babalar çocuklarını eğitim görme noktasında teşvik etmeliler. Okullarda büyük bir ayrımcılık yaşandığını, öğretmenlerin yabancı öğrencilere yönelik negatif tutumlar sergiledi-

klerini ve onların eğitim görme isteğini daha küçük yaşlarda yekettiklerini duyuyorum. Göçmen aileleri bu noktada çok tepkiliiler. Ama ailelerin çocukların yanında sürekli bu ayrımcılığı ve bu ayrımcılığa karşı şikayetlerini dillendirmelerini de yanlış buluyorum. Çocukların daha çok küçük yaşlarda ailelerinden şikayet etmeyi ya da ağlamayı değil, haksızlıklara ve ayrımcılığa karşı kararlı bir tavır sergilemeyi öğrenmeleri daha doğru olur kanısındayım. Pedagog değilim ama su çok açık ki çocukların yanında habire " bizim çocuklarımızın okuması istenmiyor, engelleniyorlar, üniversiteye gidebilmeleri çok zor" gibi laflar edilirse tabii ki çocuklar başarısızlığa şartlanırlar. Mazlum rolünü kabul etmek, işin kolay ama bizim açımızdan sonuçsuz kalan yanı. Lütfen mazlum rolünü kabul etmeyelim. Bu koşullara rağmen bu ülkede başarıyla eğitim hayatını sürdüren birçok göçmen öğrenci tanıyorum. İstenirse herşey oluyor, yapılıyor.

(Röportajlar: Ata SALDIRAN)